

Kombel. Mattuke aega pärrast sedda tungis hüüdmise kõlla laugelt tüttarlaste kõrwa, iljemine sai üks inimese kujju paksu uddu sees nähtawaks, siis weel mõned teised kujud. Luupluup ärrises ja näitis hambid. Seal kuulus Niggula hüüdmine, kes wandudes ütles: Piddage oma koer kinni ehk ma lassen ta raipe püssiga maha. Lena wastas: meie Luupluup ei läbe kellegi peale; agga miks pärrast ta sind nõnda wihtab, sedda tead siia isse parremine kui meie. Wõerad tullid ligemale ja koer ei teinud neile middagi. Need Niggulast sadetud wõerad ollid üks herra ja praua, nende kolmeteistkümnne aastane tüttar ja üks sullane. Wõerad inestasiid laste julgust kes siin ni rahul ollid ja läksiid seläbbi ka isse julgemaks. Niggulas kinnitas neile, et siin ühtegi kartust ei olle, ütles lumne sao möda minema ja ennast teega ni tuttau ollema, et ehk südda döfel siit koddo ostaks. Nemad läksiid teele ja üks weerand tund iljemine ka lapsed oma koeraga. Koera haukumine sundis lapsi jälle seisma ja watama; koer wahtis üksi filmi senna poole koku Niggulas wõerastega läinud. Lapsed kuulsiid ädralist kissa ja appi-hüüdmist, ja saatsid koera watama. Weikese aja pärrast tulli Luupluup taggast, kõik wõerad temma järrel, Niggulas olli neil sabbaks. Wõerad tänasiid Jumalat et laste jure taggast sanud, ja rääkisiid kudda neil wiimne luagu käes olnud, sest Niggulas olli neid ühe äkkilise libba mäekaldale wiinud ja seal tunnistanud et teelt ärraeksinud. — Müüd

dalla anitap of Ketur an wida panna qantl omi tahtsiid nemad lastega ühes minna ja Niggulas affus jälle niinameheks. Lapsed ja Luupluup käisiid tagga järrel. Teeradda ei olnud lumne sees suggugi näha, Niggulas piddi umbes eddast minema. Tuul wingus kolledast ja tee läks möda mägge äkkiliseft alla. Luupluup attas ühekorraga hulguma ja Lena näggi inestades, et koer effitels arglikkult kõhuli maha eitis, siis äkkiliseft parremat kät tee kõrwa pörkas, algmifelt pikkamine, sabba jalgade wahel, siis ikka ruttumine, kunni ta wiimaks jookstes ärrapöagenes, aeg aealt jäi ta seisma ja watama kas lapsed järrel tullid. — „Tagganege kõrwale, tagganege kõrwale!“ kiffentaifiid Lena ja Luisa ühest suust: „üks suur õnnetus on meie peale tullemas.“ Nõnda rääkides jooksiid nemad mõlemad koera jälgi möda; wõerad teggid nisañoti ja Niggulas torrisedes ka. Selsamal filmapilgul kattis pimmedus kõik kohad kinni; kõik teekäijad langesid ühekorraga pikkali mahha, otsega ollets näggemata käd neid maha wiiskand; maa pind wärrises ühe suure koorma pörrutamise al, mis raksates maha langes; walgutamise tulluke iilgas, otsego suuretükki mürrin, püsside paukumine, pörgu mõuramine, hulgumine, willistamine, karrin ja naeratamine kõllas mäggedest taggast; üllewalt saddas kiwifõmeraid kui wihma maha. Kui nüüd teekäijad aega möda suureft ehmatuseft peasiid, näggid nemad imelikku ukkamistööd. Suuremad ning wähemad kaljoliwwi täkfid lumne ning jäe lassud, prüggi ja kiwifõmer seisis